

(Iz Medjimorja).

Tak je nekdaj bil jeden grof. Ov grof imel je tri čeri i sto svij. A v ovi okolici bil je jeden pozoj. Ovomu pozoju moral je grof saki den dati jedno svij. Ve je dal na glas da koj čovek bi se našel. Koj bi pašel ovde svije i koj bi je dimo dognal se da ne bi ni jedna falila, bi dobil koju bi štel čer za ženo. Našel se je takov čovek pak reče: ja bodem pašel i ja je bodem se dimo doteral. Neg daj mi tri hlebe kruha, tri poliče vina i tri poliče žganice i jednoga slugo. A so je bil čisto prosti čovek v svrini. Ve on ide i nese si svojega stroška pak tira svije pred sobom. Kad bi bili došli na mesto reče slugi: ve mi denemo ovoga stroška pod ovo drevo. I tak je bilo. Svije pako se rezile so se. Ve na jen pot počel je veter puhati i dojde pozoj i reče ovomu čoveku: - a imel je tri glave - ti si lahko tak jak da moreš tuliko pojesti, neg so bodem ja pojel i ja onda bodem tak jak. Doista poždel je to pozoj i popil. Ve je počel biti pijan. Kak se je tak kupital jako od pijanosti, taki došel je ov čovek i odrezal mu je se tri glave, i išel je svije skup zgajat, i dojde do jednoga grada kufnoga, koj se je zmirom na srakini nogi vrlel. On reče: stoj, grad, ja sem gospon od toga grada. I doista, mam je stal, i dojde jedna baba vun, a on pako ji reče: dober dan, mamica; a ona jemu odgovori: znaš, da ti meni ne bi rekel: dober dan, mamica, ja bi tebe na sunčeni prah restepala; ali da si tak rekel ve hodi noter, i idi v nižo; tam za tramom najdeš jedno kufno šibico, a v štali pak tri pastuhe. Kad boš štel jahati ove pastuhe, samo zemi ovo šibo te vudri koja, on bo po zraku letel. Dobro; ze me si on to šibo i tiral je dimo svij. A grof, koj je težko čekal, ali bodo se svije ali ne, čekal je na oblaku

i jegve tri čeri, i tak brojil je svije, i doista, 'se svije so bile. Ve si je on mislil, kak je to, a za ovo šibico prosile sa ga ove čeri, ali on je tak ravnal da je dal naj mlajši. Ve dojde drug den i pita ga grof: Kaj očes da ti ve dam? Ov odgovori: drugo nikaj neg šest hlebov kruha, šest poličev vina i šest poličev žeganice. To mu da. On ide s svojimi svijami, ali ne je već pred sobom tiral neg je samo fučkal, i 'se svije so za jim išle. Kad bi pak došel dne pod jedno drevo ovoza stroška i rekel je svojemu slugi: hodi, mi idemo ve malo dalje pak si ležemo i bomo jako tiho, pozoj bude taki došel. 7 doista, za jeden mali čas počel je veter puhati i dojde pozoj, koj je imel šest glav. Ve on recē ovomu pastiru: Kaj ti misliš, šmrček, da i mene boš tak zatokel kak si mojega brata? neg ti moreš lahko tak jak biti da tuliko moreš pojestis, neg bodem ja to pojel da bodem tak jak kak i ti. 7 doista, ov pojel je i popil, ali i on počel je pijan biti. Ve skoči pastir i odseče mu sve šest glav i išel je dalje po šumi i dojde pak do jednoga grada srebrenoga 7 ov se je vrtel na srakini nogi. Kad bi pak došel do jega rekel mu je: stoj, grad, ja sem tvoj gospon. 7 taki je stal. 7 dojde jedna baba vun. On pako ji veli: dober den, mamica; ona jemu odgovori: znaš ti, da ti meni ne bi rekel: dober den, ma: mica, ja bi tebe na sunčeni prah restigla, neg zato imaš ovidi v štali šest pastuhov i šest srebreni sedli i šest srebreni vuzdi, a v hiži za tramom imaš jedno srebreno šibo. Kad boš štel jahati, onda bodeš samo vudril s tom šibom i bodeš išče bolj po zraku letel kak s pervim pastuhom od kufznoga grada. 7 zel si je jedno šibo i išel je po svoje svije. Kad bi bil došel tam do ji' samo fučknol je i taki 'se svije za jim dimo so išle. Ve vre gledal je grof i čeri jegove na obloku. Počel je brojiti svije i doista 'se so bile. Ve si je grof mislil da kak bi to bilo da more 'se svije dimo dotirati. A za ono sre: breno šibu prosile so ga 'se tri, ali on tak je ravnal, da je i ovo dobila ova naj mlajša. A ve si je grof mislil: čakaj, ve bodem ja svojega slugo poslal s sobom, da mi on to 'se bode povedal da kak je to. Doista, grof pital ga je pak i

272

brljji den, da Kaj oče ve imeti, da bo išel na pašo. A on odgovori,
da drugo nikaj kak dvanajst hlebov kuhar dvanajst poličev vina
i dvanajst poličev žganice. Ve on to nije mogel si nositi, neg
so si peljali sluga i on na jedni' kolci. Ve je išel grofov slu-
ga, ali kad bi bil došel ta, on mam' rekel je slugi ovomu:
mi ve tu ostavimo pod ovim drevom 'se kaj imamo, i mi idemo
malo dalje i moramo biti jako tiho, kajti bode pozoj taki došel.
A svije 'se so se rezisole. Za jiden čas počel je veter puhati i
dešč' iti, i dojde pozoj z dvanajstemi glavami i vudril je svojim
repom tak po slugi da je skorom opal. Ve je on rekel: tu si
ti, šmrček, koj si moje dva brate zaklal; neg ti misliš da i mene
boš? zato nikaj. Veli pozoj: ja ti verjem da ti moreš tak jak
biti da tuliko moreš pojedti i spiti; neg ja ti velim da ja bo-
dem to 'se pojed i popil, neg onda bode jój tebi. Doista, počel
je ov pozoj to jesti i piti, ali taki je i počel pijan biti i ku-
pitati se. Ve skočijo obedva te so počeli pozoje glave seči;
ali skorom bi bil pozoj jakši, kajti dvanajsto glavo komaj
so odsekli. Ve išel je sluga dimo i povedal je kak se pri-
petilo. A ov pastir išel je dalje po šumi i dojde do jednoga
zlatoga grada koj se je na srakini nogi vitel. Ov mu veli: stoj,
grad, ja sem gospon od tebe. 'z taki je grad stal. 'z dojde
jedna baba vun. On pako veli: dober den, mamica. Ona
jemu pak odgovorila: je, znaš ti, da ti meni ne bi rekel
dober den, mamica, ja bi tebe na sunceni prah restigla;
neg zato kaj si mi tak rekel, idi v grad v jedno hižo i bo-
deš našel nobri zlato šibico, a v štali pak dvanajst pa-
stuhov i dvanajst zlati' sedli i dvanajst zlati' vuzdi; i kad
boš štel jahati, samo s tom šibom vudriš, i jój boljše bodeš
po zraku letel kak od srebrenoga grada. 'z išel je dimo, fuč-
knol svijam a svije lepo po redu 'se za jim išle so. Kad
bi došel dimo pak grof i čeri jegva brojile so svije, ali doista,
'se so bile. Ali vezda za ovo šibico 'se so ga prosile, on je
i pak tak ravnal da je dal mlajši. Ve ova imela je 'se
tri kitice. Ali grofu ve bilo je žal i ne bi bil rad dal
svojo čer tak prostomu pastiru. A on je ne znal da ima takve

tri grade; neg dal je išče grof deti tri zlate jabolke na tu-
ren i rekel je da koj bi ove jabolke doli zel s kojem, da
bi tak jako koj skočil, da bi onda dobil jegvo čer. Ve
sa gospoda počela so davati svojim kojem pšenico zobi i ko-
ruzu. I došel je te den. Gospoda spravijo se s svojimi koji.
Doista skočili so koji po dva klattia na visoko, a to je
že nikaj ne bilo za celi turn. Ve pak veli ov vu svoji čoški,
prosim, moja gospoda, je li bi pak ja slobodno, išel s svo-
jim kojem; moj koj se tam po hrži pase. Oni so si mislili,
da kak bi tvoj koj skočil, naši bohe jeds pak ne morejo
skočiti. Pustili so mu. Ve on ide po svojega koja i obleče
se v kufno odedžo, te jaše; ali on borme ne je išel po zemlji
neg po zraku. I kak je došel ta mam s kojem ober turna
je išče letel i zel jabolko jedno, i mam je nazaj odjahal i
kufno odejo slekel si je i oblekel svojo čoho. A jabolko pako
v rakah je del i odisel onak dimo. To pak ničče ne je
znal kaj bi jo on bil doli zel. Ve drugi pot je dal
grof na znaje, da koj bi jabolko s turna zel, da dobi
jegvo čer. Dojdejo pak gospoda i ni jeden gospon ne je mogel
doli zeti. Ve opet je došel i rekel je, da jeli bi mu on
dopustil doli zeti. A on mu je odgovoril, da slobodno. Ve
išel je pak si je oblekel srebreno odedžo i tako zel je doli
jabolko drugo i mam je odjahal i srebreno odedžo slekel i
čoho oblekel i išel dimo. Tako isto je i tretji pot napravil.
Oblekel je zlato odedžo i zel jabolko doli. Vezda je morjal
dati grof svojo čer. Onda se je oženil i imel je tri grade,
i tak bil je onda veliki gospon. — To je kraj.